

KRISTAUS KARALIAUS

LATVAS

No. 34. Metai XVI

Rugpiūčio-Aug. 22, 1936

TĒVU MARIJONU REMEJU SAVAITRAŠTIS

XII SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ

EVANGELIJA

Luko 10, 23—37.

A NUO METU Jėzus tarė savo mokytojams: Palaimintos akys, kuriuos mato, ką jūs matote. Nes, sakau jums, daug pranašų ir karalių norėjo išvysti, ką jūs matote, ir nematė, ir išgirsti, ką jūs girdite, ir negirdėjo. Bet štai vienas įstatymo žinovas atsikėlė jo gundytų ir tarė: Mokytojau, ką darydamas laimėsiu amžinąjį gyvenimą? Jis jam tarė: Kas parašyta įstatyme? Kaip skaitai? Anas atsakė ir tarė: Mylėsi Viešpatį, tavo Dievą, visa savo širdimi ir visa savo mintimi, o savo artimą kaip pats save. Jis jam tarė: Gerai atsakėi; tai daryk ir būsi gyvas. Anas gi, norėdamas pats save išteisinti, tarė Jėzui: O kas gi yra mano artimas? Atsiliepdamas Jėzus tarė: Vienas žmogus ėjo iš Jeruzalės į Jėriką ir pakliuvo tarp galvažudžių, kurie apiplėšė jį, sužeidė ir nuėjo sau, palikdami leisgyvį. Atsitiko gi, kad tuo pačiu keliu ėjo vienas kunigas ir, pamatęs jį, praėjo pro šalį. Taip pat ir Lévitais, atėjęs prie tos vietos ir matydamas jį, praėjo. Keliaudamas gi vienas Samarijietis atėjo prie jo, o matydamas jį, liko sujudintas gailestingumo. Prisiartinęs jis aprišo jo žaizdas, užpildamas aliejaus ir vyno; uždėjo jį ant savo gyvulio, nugabeno į užeigą ir rūpinosi juomi. O kitą dieną išsiėmęs du denarus, padavė užeigos savininkui ir tarė: Rūpinkies juomi ir kiek išleisi viršaus, aš sugrįžęs atiduosiu tau. Kas iš trijų regisi tau buvęs artimas to, kurs buvo pakliuvęs tarp galvažudžių? Anas tarė: Kas pasielgė su juo gailestingai. Jėzus gi jam tarė: Eik ir tu daryk taip pat.

ŽEMAIČIŲ KALVARIJA. — Liepos mėn. pabaigoje į Žem. Kalvariją atvyko istorikas kun. dr. J. Totoraitis, M.I.C. ir baigė rašyti pernai vasarą pradėtą Žem. Kalvarijos istoriją. Istorija bus plati, iliustruota, iš spaudos išeis netrukus.

LEKCIJA

2 Kor. 3, 4—9.

B ROLIAI, Tokį pasitikėjimą Dievu mes turime per Kristų, ne kad mes būtumėm savaime tinkami ką nors manyti lyg iš savęs, bet mūsų tinkamumas yra iš Dievo, kurs ir padarė mus tinkamus būti naujos Sandoros tarnais ne raide, bet dvasia. Nes raidė užmuša, dvasia gi gaivina. Jei mirties tarnystė, raidėmis pažymėta akmenyse, buvo tokioje garbėje, kad Izraelio vaikai negalėjo pažvelgti į Mozės veidą dėl jo veido spindėjimo, kurs tačiau turėjo išnykti, kaip gi nebus didesnėje garbėje dvasios tarnystė? Nes jei pasmerkimo tarnystė yra garbė, daug gausiau turi garbės teisybės tarnystė.

Karas Pykčiui!

Vysk. Ketteleris iš jaunystės buvo labai piktas ir nesusivaldąs. Kartą jis, dar būdamas studentu, medžiojo. Kada jo šuo sudraskė trečią iš eilės pašautą antį, Ketteleris supykęs ėmė ir nušovė šunį. Visas subūręs parvyko namo, trenkė šautuvą į kampaną ir, negalėdamas geruoju nusiauti permirkusių čebatų, pagriebė peilį ir perpiovė juos. Po kiek laiko Ketteleris paskelbė savo pykčiui karą. Baigęs kunigų mokslus, iššventė kunigu, buvo pavyzdingu klebonu ir, pagaliau, pasiekė vyskupo laipsnį. 1848 metais siautė visur revoliucija. Mainco mieste kartą priėjo prie jo vaikiukas ir norėjo kaip ir bučiuoti jį ranką. Bet vyskupui padavus ranką, vaikiukas tik apspiovė ją. Vyskupas maloniai jį paklausė: “Kiek už tai tau užmokėjo?” — “Tik du centu.” — “Tai imk štai dar 10 centų ir daugiau taip nebedaryk” atsakė Ketteleris. — “Kas jaunosiose dienose neišmoko savo norams sakyti “ne,” neišmoko klausyti savo valios, tas yra blogiausias savęs paties priešas, ir žodžiu ir darbu puolęs pats save, pradėjęs veikti pirmiau, negu pagalvoja, ką turi veikti.” (Weber).

XX-tojo Amžiaus Laisvamanis

(Tema skolinta iš Prancūzų raštijos)

Kun. A. T. (Samata)

LAISVAMANIS šviesuolis tik ką užbaigė rašinį į vieną bedieviškiausį laikraštį, išeinantį iš Paryžiaus. Tas laisvamanis skaitė savo rankraštį net kelius kartus. “Tiesa,” sau tarė laisvamanis, “tai bent laimėjau! Tai gali būti geriausias raštas, kokį kada nors esmi parašęs. Jame ryškiai atvaizduoju ir aiškiai parodau, kad tikėjimas jau miršta; kunigai beveik išnaikinti; išpažintis, kvailių įpratimo nuolatiniai atkartinimai, jau išėjo iš mados, ir niekas nebetiki į Komuniją.”

Straipsnio rašytojas džiaugėsi pats savi mi. Iš džiaugsmo trynė net rankas. Paskui ėmęs plunksną dar pridūrė: “Žiaurusis klerikalizme, štai tau mirtis ir kapai!” Ir pasirašė.

Žmogus, visada gyvenęs vienuose ir tuose pačiuose įsitikinimuose, apsipranta su jais, o pabaigoje ima mintyti, kad viskas yra taip, kaip jam rodomi ar kaip pats išivaizduoja. Taigi, neįstabu, kad Paryžiaus laisvamanis raštininkas apvainikavo savo kūrinį. Jis matė katalikybę griūvėsiuose, kunigus kabančius ant kartuvių, gi bedievių masonų triketį su Mohamedo pumėnuliu, besidalinant pasaulį. Iš to džiaugsmo net šukterėjo: “Kokis tai nuopelnas ir garbė! kokia linksmybė ir kokia laisvė! Ir tai aš esmi vienas iš tų garbingų pasaulį išliuosuotojų!”

Įsitarščiaavęs, raštininkas pagaliau panorėjo tyru oru pakvėpuoti. Suvyniojęs rankraštį, įdėjo švarko šalinį kišeniun, ties krūtine; paėmęs kepurę ir lazdele, išėjo redakcijon, nešinas vertingą straipsnį.

Tai buvo septinta valanda vakare. Paryžiaus gatvėse buvo nepaprastas judėjimas ir tai rugpiūčio mėnesyje.

“Gm!” sumurmėjo pats sau. “Visai pamiršau, kad rytoj rugpiūčio penkliolika ir, kad toji diena pirmiau buvo žinoma, kaip Žolinų Šventė.”

Ir linksmai šypsojosi, o eidamas jis vis žiūrėjo į šen ir ten einančius žmones iki

atsidūrė prie Šv. Suplicijaus bažnyčios. Eilėmis ėjo žmonės: vieni į vidų, gi kiti iš vidaus.

Garsusis rašytojas susimaišė truputį. Ir, pastovėjęs valandėlę, jis tarė sau: “Eisiu vidun ir pažiūrėsiu, kas ten darosi ar veikiama.” Tik ką įstojęs bažnyčios vidun, laisvamanis pamatė žmonių ilgąsias eiles, tylias, betgi maldingas, klupojančias ir laukiančias, kuomet ateis jų laikas atlikti išpažintį. Kas kelintą minutę kas norint vis išlysdavo iš “juodojo urvo” — taip vadino nuodėmklauskas, ir po jo kitas, trečias, ketvirtas, ir t. t. Stebėtina, kad žmonių eilės nesimažino ir nemažėjo, tačiau visuomet pilnos buvo iki pačiam galui; iš lauko nuolat ateidavo daugiau žmonių ir stodavo į eiles.

Išpažinties einančiųjų tarpe buvo daug moterų, taip pat buvo ir vyrų. Taip! Ir dar kokių? Vyrų, kurie buvo aukštos garbės ir kilimo, atsižymėję piliečiai: vieni iš jų dievota išvaizda, gi kiti persiėmę paprastu gailėsčiu ir nusižeminimu.

Rašytojas, laisvamanis ir bedievis, neapipažinęs su katalikų pareigomis, o aplinkybių verčiamas į bedievių laikraščius rašyti prieš katalikų tikėjimą, savęs užklausk: “Ką gi tie vargšai čia daro taip ilgai? Laižybomis eičiau, kad jie eina prie išpažinties.”

Pamatęs besisukinėjantį zakristijoną, norėjo jį užkalbinti. Pasikalbėjimas gali suteikti gražios medžiagos puikiam straipsniui. Skaitytojai didžiu įdomumu skaitytų raštą: “Pasikalbėjimas su Šv. Suplicijaus bažnyčios zakristijonu.” Taigi, tylomis prisartinęs prie jo, tarė:

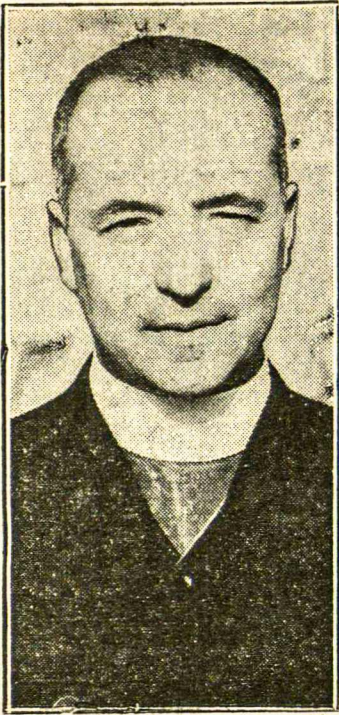
— Atsiprašau tamstelės! Ar negalėtum man pasakyti, ką tie žmonės daro šičia?

Zakristijonas nusišypsojo ir atsakė:

— Aiškiai matoma, monsieur, kad eina išpažinties atlikti.

— A! ką kalbi? Tai vis da atlikinėja?...

— Vis da?... Gal tamsta stebiesi, kodėl taip vėlai. Paprastai pasibaigia anksčiau.

*Jo Eminencija Manuel
Goncalves Kardinolas Cere-
jeira, Lisbonos Patriarchas,
šiomis dienomis atvykęs į
J. A. Valstybes dalyvauti
šešių šimtų metų mirties
sukaktuvėse Šventos Portu-
gal Karalienės Elzbietos.
Iškilmės įvyko rugpiūčio
9-14 dd., Oakland, Cal.*

Betgi vakarais prieš didžiąsias šventes ne ką darysi. Daug žmonių susieina. Šią naktį kunigai turės išpažinčių klausyti iki vidurnakčiai. Jei tamsta dabar stotum eilės gale, tai da galėtum išpažintį atlikti laiku.

Laisvamaniškas rašytojas buvo beužsidegęs piktumu. Tačiau, susilaikęs, tarė:

— Iki vidurnakčiai?! Argi tie žmonės lauks iki tokiai vėlumai?

— Žinoma! O rytoj — taip pat, kaip tik durys atsidarys...

— Išpažinties eiti?

— Taip. Ir kas gi? Ar tamstai tat atrodo kas nepaprasto?

— Maniau, kad išpažinties niekas nebeeina.

Zakristijonas, pamatęs su kuom kalba, tarė:

— Esat, kaip kitų daugelis; tikit, ką rašo laisvamanių laikraščiai. Jie da ilgą-ilgą laiką rašys savo laikraščiuose, iki rasis kvailių žmonių jais patikėti.

Tai pasakęs, zakristijonas paliko laisvamanių bedievių stovėti pas pilionių, stropiai žiūrėti į žmones ir kvošti jų sąžines. Lyg netyčia ranka palietė pūpsantį kišenių, kuriame radosi jo rankraštis.

— Tatai parašiau, kaip tik atbulai, — susimintijo laisvamanis. — Savo rašte prirodžiau, kad žmonės daugiau nebeeina išpažinties. Et, netaisysiu; skaitytojai įtikės ir gana! Kitaip galėtų mane išjuokti. Mano rankraštis atsiekia savo tikslą. Taigi, yra geras. Dabar privalau tik nunešti redakcijon. Apie pasikalbėjimą su zakristijonu nėra reikalo minėti.

Išėjęs iš bažnyčios laisvamanis rašytojas įsimaišė į žmonių tarpą, ir jo laisvosios mintys vėl surado sau kelią. Jis, beeidamas, pats sau tarė: “Aš vien tik sapnavau.”

Ir, pamiršęs savo rankraštį, jis ėjo tais sąlygatviais, kur nebuvo daug žmonių ir tydomis kalbėjo pats sau:

— Taigi, žmonės da tebeeina išpažinties. Ir tai miniomis! Kur gi jų sveikas protas? Argi negalima būtų panaikinti to paiko įpročio? Pats žmogus nekaip jautiesi, jei tiek daug dirbdamas viešosios opinijos tobulinime ir paskui užėini tokį pasibaisėtiną ir negirdėtą dalykų stovį.

Taip beeidamas, tas laisvamanis pasijuto esąs prie bažnyčios Notre Dame des Champs. Žmonės: vieni ėjo į vidų, vėl kiti ėjo iš bažnyčios.

— Niekada netikėjau, kad Paryžiuje rasti tiek daug kvailių, — prasarė pats sau. Ir ėjo taip gatvėmis, pats nežinodamas, kur beeina.

Jis staiga pamatė gan paprastą bokštą. Pažvelgė į jį ir tarė:

— Esu jau Vangirarde. Tai šv. Lamber-to bažnyčia.

Čia gi tas pats. Visur žmonės. Vieni įeina, kiti išeina. Jis irgi įėjo pro šalines duris, tardamas:

— Žiūrėsiu, ar čia tame mieste pakraštyje yra tiek fanatikų, kaip kad šv. Suplici-

jaus parapijoje; ji tai žinoma visiems, o Šv. Lamberto turi būti kitokia.

Bažnyčios viduje maža šviesa, tačiau, nuodėmklausyklos apgultas taip, kaip Šv. Sulpicijaus bažnyčioje.

— Tai bloga! Tas pats ir čia! — tarė sau laisvamanis.

Ir pereidamas mintimi savo rankraščio pagrindines vietas, taip sau kartoję:

— Žmogus yra tiesiog beprotis, kurs išpažįsta savo klaidas ar paikystes kitam žmogui... Laisvoji mintis jau seniai išlaisvino pasaulį nuo viduramžių tironijos, išpažinčių... Tas kunigų išradimas aiškiai mums parodo, kokią galybę jie turėjo anuose laikuose: kunigija valdė karalių sąžines ir diktavo politiką. Tačiau, prieš juos šiandien valdžia jau nebeklaupia. Kunigai prarado visą savo įtakmę...

Ir dar pridėjo, pakartodamas:

— Viskas, viskas gerai pasakyta mano rankraštyje. Ir viskas yra tiesa. Privalo būti tiesa, nes aš pats ją parašiau, nes skaičiau ir apie tai buvo daug sakytas ir kalbėta man. Bet, štai fanatikų krūvos, kurios trokšta išpažinties. Kas gi tai? Turi būti kas nors negera!

Tuo protarpiu išėjo tik ką iš zakristijos jaunas vyrukas. Laisvamanis rašytojas gan mandagiai tarė jam, paklausdamas:

— Klausyki, meldžiamasis, ar priklausai prie tų namų?

— Ką? Prie tos bažnyčios? Taip. Esu zakristijonas.

— Gerai! Su tamsta tik ir noriu kalbėtis. Tie žmonės eina išpažinties atlikti, argi ne tiesa?

— Pats matai, tamsta. (Visi kunigai nuodėmklausyklose. Gerai, jei jiems pasiseks užbaigti iki vidurnakčiai.)

— Ir, jei neužbaigtų klausyti?...

— Kunigai, kurie galės, neliaus rytoj klausę, kitiems Mišias laikant.

— Ir, paskui?...

— Ir paskui eis dalinti Šv. Komuniją.

— Tuo, tamsta, nori man pasakyti, kad tie žmonės eis Šv. Komunijos priimtų?...

— Na gi kaip? O tamsta?...

— O, ne! Visai ne! Tačiau, tamstele, argi pats manai, kad tie žmonės tiki į ją?

— Matai, tamsta, kad jie tiki. Argi tam-

ta manai, kad juos kas čia botagu atveja? Visai ne!! Visi luosu savo noru ir laisva savo valia sueina.

— Tai keista! — ištarė laisvamanis rašytojas.

Zakristijonas pripratęs prie įvairios rūšies žmonių, širdyje juokėsi iš nepažįstamo. Tačiau, to neparodė jam išoriniai.

Gi laisvamanis rašytojas vėl pradėjo sa-
vaip:

— Bet gi kas metai vis mažiau ir mažiau žmonių eina prie Šv. Komunijos. Argi ne tiesa?

— Ką?! Mažiau prie Šv. Komunijos?... Kaip tik priešingai! Aš niekada nemačiau taip daug einančių prie Šv. Komunijos, kaip dabar. Dešimt tūkstančių Ostijų neužteks iki Kalėdų.

— Dešimt tūkstančių!...

— Na gi taip. Dar mes gyvename retai apgyventoje Paryžiaus dalyje. O mūsų parapijoje yra da keletas koplyčių, kur taip pat dalinama Šv. Komunija.

— Iš kur jų tiek daug atsiranda tų einančių prie Šv. Komunijos? — paklausė smalsiai laisvamanis rašytojas.

— Iš kur?... Gerai nežinau. Tačiau, rodosi man, kad tie persekiojimai tiesiog skatina ir traukia katalikus prie Šv. Komunijos; na, o paskui, tai Popiežiaus išleistoji enciklika apie tankią arba dažną Šv. Komuniją.

— Kokioji enciklika?... — susidomino laisvamanis.

— Sakau, kad paties Popiežiaus enciklika apie tankią arba dažną Šv. Komuniją tiesiog pritraukia tūkstančius, ir tai vis naujus.

Čia laisvamanis rašytojas nejučiomis sugniauzė abi rankas. Tai buvo liepto galas. Ilgiau nebegalėjo valdyti savo dirksnių. Tai pasakyta jam ir tai jam, kurs tris kart į savaitę bedievių laikraščiuose skelbdavo savo skaitytojams, kad "Sarto" panaikino Bažnyčią. ("Sarto" tai slapyvardė, kuriaja pasirašydavo po savo straipsniais tas laisvamanis rašytojas.)

Zakristijonas, pastebėjęs jo neramumą, tarė jam:

— Nusiraminki, tamsta. Tai tik mažmožis.

Tai ištaręs, zakristijonas skubinosi prie

savo darbo, gi laisvamanių raštininkas likosi vienas.

Įniršimas jį apėmė. Jis smeigė savo akis į žmones, lyg prisirengęs būtų spiauti jiems į veidus. Protas ar baimė sulaukė jį nuo to užsimojimo. Rūstybę laikė savyje, betgi keikė keikė vidaus gelmėje. Aiškinoji tiesa, stojusi jam į akis, apkvaitino jį. Jis pamatė, kad jo kova prieš Bažnyčią yra bergždžias darbas. Jo laisvamaniški raštai nė nepažeidė tikinčiųjų. Jis ir jo bedieviškas laikraštis nesuardė ir neišgriovė Dievo įstatytos Bažnyčios. Nūngi, jis nieko nebeگا-

lėjo daryti. Ir visi jo pirmieji manymai buvo vien tik tuščias sapnas.

Tas laisvamanių rašytojas išėjo iš bažnyčios lyg nebylys, ivargęs, rūstus. Gi žmonės vis dar ėjo į bažnyčią. O aukštai dangus švietė žvaigždučių milijonais. Ir, nejučiomis, stebėtinu būdu, netikėtai jo pagieža ir visas piktumas perėjo, ūpas išsigiedrino. Kitokioms mintims gimus, ir jis pats jautėsi kitokis. Ir pačiame gale, jis — gan padariai ir priedermingai ištara:

— *Tu, Nazarieti, visa nugalėjai ir visa laimėjai!*

Bezdžionė ir Velnias

Jonas Šaulys, M.I.C.

VIENĄ gražią dieną aš prašiau savo profesoriaus, kad man duotų argumentą, kuriuomi galėčiau įrodyti, mane užklausiuiam, “Darvino” sekėjui: “Ar žmogus yra kilęs iš bezdžionės?” Profesorius meiliai pažiūrėjo į mane, nes mėgo būti klausas ir pagyręs mane už mano rūpestį vesti kitus ant tikro kelio, patarė man nevertoti logišką argumentą, bet pasaką. Jis sakė, kad, jei Darvinas ir jo sekėjai būtų logiškai galvoję, nebūtų priėję prie tokių išvadų, prie kurių priėjo. Vartok, sakė jis, tokią pasaką:

Vieną kartą velnias sumanė imti atostogas, bet kartu norėjo, kad jo velniškas darbas, jam besiuksint, tebesitęstų. Ir kad visa būtų kaip jis nori, pasikvietė sau į pagelbą bezdžionę.

“Ei bezdžionk! Aš esu pavargęs ir noriu ilsėtis, bet noriu, kad kas mano darbą dirbtų, ir žmones nuo Dievo laikytų, man atostogaujant. Šiek tiek apgalvojęs, tariu sau: leisiu bezdžionę man dirbti, ir kuriuo būdu, dabar išdėstysiu.

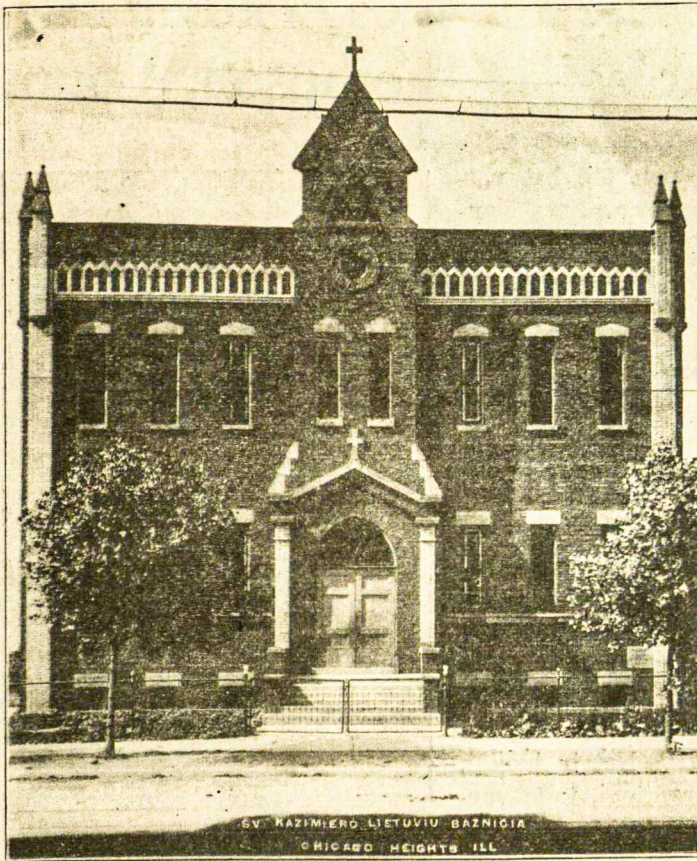
“Tu žinai, kad žmonės pilni puikybės. Žmonės dabar ieško: iš kur jie kilę? Ar turi sielas? Ar yra tik patys gyvuliai? Aš jiems jau sakiau, kad Dievas juos nesutvėrė, ir kad jie išsivystė iš žemės gyvūnų. Matai, aš jau esu tavo darbui kelią pramynęs. Lyg šiol žmonės ieškojo gyvybės grybų planetų uodegose. Bet grybai per maži, ir tarp

žmogaus ir jų didelis skirtumas. Bet tarp žmogaus ir tavęs jiems atrodys didelis panašumas. Ir žmonės, pritaikdami tiesas prie savo norų, o ne save prie tiesų, vartos tiesą: “veiksmas seka natūrą,” ir matys kaip tu į juos panašus. Kaip jie savo veidrodžius mėgsta, taip ir tu. Kaip jie labai smalsūs, taip ir tu pats esi. Mano dėka; jie ieško progos išteisinti savo blogus darbus. O kai įsitikins, kad kilę iš bezdžionės, tai bus ant žemės gera raugių piūtis. Tavo darbas bus lengvas. Tu tik pašvaistysi savo uodegą jų panosiais ir pakreipsi į save jų dėmesį, o kita palik jų kvailumui.

Baigęs duoti instrukcijas, velnias paleido savo “apaštalą” į žmones, ir pats ėjo ilsėtis.

Bezdžionei neilgai reikėjo švaistyt uodegą, kad į save atkreiptų dėmesį. Ir, kaip pats velnias sakė, ėmė tiesą: “veiksmas seka natūrą,” ir dar prie tos pridėjo antologijos principą: “Tie patys dalykai, tose pačiose aplinkybėse, tas pačias pasekmes turi.” Duok veidrodį bezdžionei arba žmogui, ta pati pasekmė. Arba tēmyk abiejų smalsumą. Ir šviesuoliai mokslininkai greitai pastebėjo, ir, pasitenkinę savo išvadamis, ėjo pas žmones už save kvailesnius, ir skelbė jiems: “Jūs neatsakomingi už tai ką darote, nes neturite sielos, kaip ir bezdžionė, iš kurios esate kilę.”

Ir taip, vaikeli, velnio apaštalas bezdžionė

Šv. Kazimiero lietuvių bažnyčia Chicago Heights, Ill., kurioje sekmadienį, rugpiūčio 16 d. įvyko jubiliejinės pamaldos, minint parapijos Sidabrinį Jubiliejį. Pamaldose dalyvavo Chicagos vyskupas pagelbininkas J. E. vysk. W. D. O'Brien, D.D. Šios parapijos klebonu yra kun. Antanas C. Martinkus. Jo rūpesniu buvo surengta nepaprastai gražios jubiliejaus iškilmės.

veikia, ir pati žmonių laikoma žmonijos "tėvu".

Jei jis tau sakytų, kad tu Šv. Rašto vergas, ir kad jį tik pasaka, pasakyk jam, kad tu pasiėmei sau laivą perplaukti jūrą, kuri pergili tau pereiti; ir kad iš to laivo žinai tai kas yra ant ano kranto. Pasakyk, kad jis neturėdamas tokio laivo ir nežinodamas, kas ant ano kranto, prigers pirm negu pradės plaukti, nes pergilus jam vanduo. *Yra tiesų virš mūsų galvų.* Bet jiems nerūpi tiesa, o tik išteisinimas nelemtų savo veiksmų.

DRAUGE KENTĖJO, DRAUGE LINKSMINSIS

Kada Reimse buvo suruoštas su didžiausiomis iškilmėmis karaliaus Karolio VII vainikavimas, Joana d'Ark stojo karaliaus vainikavimas, Joana d'Ark stojo svečių eilėse, laikydama vėliavą, kurią ji nešiojo kovų laukuose. Kai kurie asmenys norėjo tą vėliavą išmesti, nes ji buvo suplėšyta ir labai purvina. Joana atsakė: Palikite ją man! Kovų laukuose ji buvo su mumis, tegu dabar drauge linksminasi!" — Šis kūnas, kuris kentėjo, kariaudamas už dangų, turės teisės linksmintis sielos laimėje.

Marianapolis, Amerikos Lietuvių High School ir Kolegija, Thompson, Conn.

“Be mokslo ne ponausi, bet vergausi” — būdavo sakoma. Nors šiandien ir mokslą baige ne visi gali “ponauti”, vienok jo nebaigus yra dar sunkiau gyventi. Gyvename tokius laikus, kad kur tik nepažvelgsi, visur matai žmogaus mokslo vaisių, valdančių visą gyvenimą. Kiekvienas ir mažiausias dalykėlis yra moksliskai apskaičiuotas, tiesiog stebuklingai sugalvotomis ir kaskart vis tobulinamomis mašinomis gaminamas. Jau ir dabar daug labai paprastų dalykų mes nebesuprantame, jei jų nesame atydziau apžiūrėję ar išstudijavę. Greit ateis laikas, kad mes ne paprasčiausios laikraščio žinutės nebesuprasime, nes joje vartojami terminai ir išsireiškimai mums bus “peraukšti”. Net ir juokai, kurie dabar dar suprantami, tada vargiai bejuokins mus. Užtai mes turime sekti gyvenimą, kad nuo jo neatsiliktume. Buvo laikai, kai buvo didelė garbė savo pavardę pasirašyti. Dabar jau to neužtenka: ir paprasto darbo ieškant klausia, kokią high schoolę ar kolegiją baigęs. Ne vienas iš jūs pasakysit, kad kolegijų nebaigę turi dar geresnius darbus, nei tie, kurie dabar baigia. Taip, tai beveik teisybė. Bet taip tik buvo ir yra, tačiau tai nereiškia, kad taip bus toliau. Dabar besimokančio jaunimo daugybė, daug ir mokslus baigusio. Jau dabar prie paprastų darbų, ir ypač krautuvėse, reikalauja kolegijų diplomų, o kas bus už keleto ar keliolikos metų, kai tau jaunuoli reikės rūpintis gyvenimu, gal ir šeima? Užtai dabar, kol jaunas, kol savyje jauti energiją ir norą dirbti, mokykis ir ruoškis gyvenimo kovai, kuri tavęs laukia. O jūs, Tėveli ar

Kunigas dr. Jonas K. Navickas, M.I.C., Marianapolio Kolegijos steigėjas, rektorius, jau 10 metų sėkmingai ją veda. Visų studentų gerbiamas ir mylimas, kaip tikras tėvas.

Matut, kurio pečius vargino ir gal tebevargina sunkus darbas, dėk visas pastangas, kad savo sūnelį padaryt laimingu, kad jis nebūtų prastesnis už

kitus, kad jis užaugęs galėtų džiaugtis savo tėveliais, kurie jį paruošė gyvenimui, išleido į mokslą. **Bet**, leidžiant mokyklon sūnų, reikia nepamiršti, kad ta mokykla yra jaunuolio dvasios, būdo formuotoja. Taigi, jei kokion mokyklon išleisit, jei jis ten gaus prastą auklėjimą, vieton padėkos ir paramos, galit iš jo susilaukt neapykantos. Užtai tėvai privalo žiūrėt, kur jie savo vaikus leidžia.

Yra nemaža gerų mokyklų, bet lietuvių jaunimui nėra ir negali būti geresnės už Marianapolį. Ten visa vadovybė ir profesoriai ne už pinigą, bet iš idėjos, iš pasišventimo dirba jaunimo mokslinimo ir auklėjimo darbą. Jie visi kilę iš paprastų, daug vargo mačiusių tėvų, užtai ir mūsų reikalus geriau supranta, mūsų vaikų tinkamą išauklėjimą įvertina ir tam dirba. Štai ką sako pati kolegijos vadovybė:

Kolegijos Pasaulėžiūra

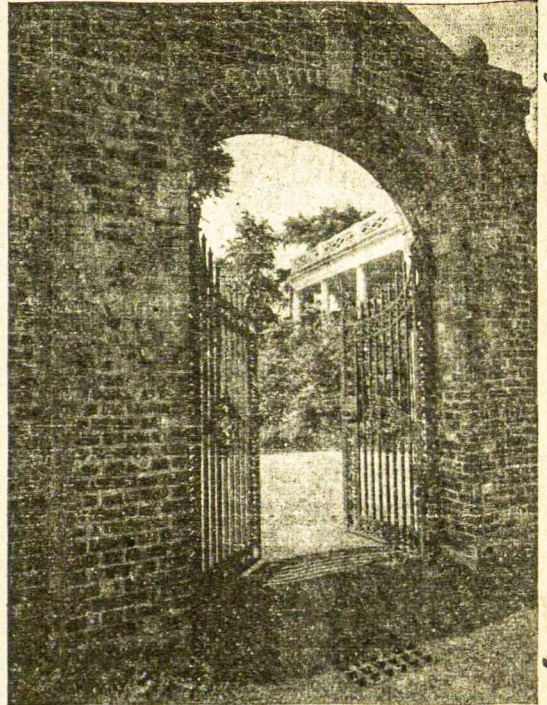
Kolegijos vadovybės pasaulėžiūra yra štai kokia: auklėti lietuvių tėvų sūnus katalikiškai lietuviškoje dvasioje, kad jie taptų gilaus tikėjimo ir aukštos dorovės jaunuoliai, mylintieji savo tautą bei gimtąją kalbą ir būtų sąmoningi Jungtinių Amerikos Valstybių piliečiai.

Mokslo Santvarka

Marianapolio mokykla yra aštuonių metų kursas — keturi metai high school ir keturi metai kolegijos, padalinti į dvi kryptis: klasinę ir prigimties mokslų.

Dėstomi dalykai anglų ir lietuvių kalbomis. Amerikos lietuvis jaunuolis turi tinkamai šias kalbas mokėti, nes ateityje jam teks dirbti dvilypėje visuomenėje — anglų kalba kalbančioje ir lietuviškoje, savo tautoje.

Klasinių kalbų yra dėstomos — lotynų ir graikų kalbos; naujųjų — prancūzų kalba. Matematika — algebra,

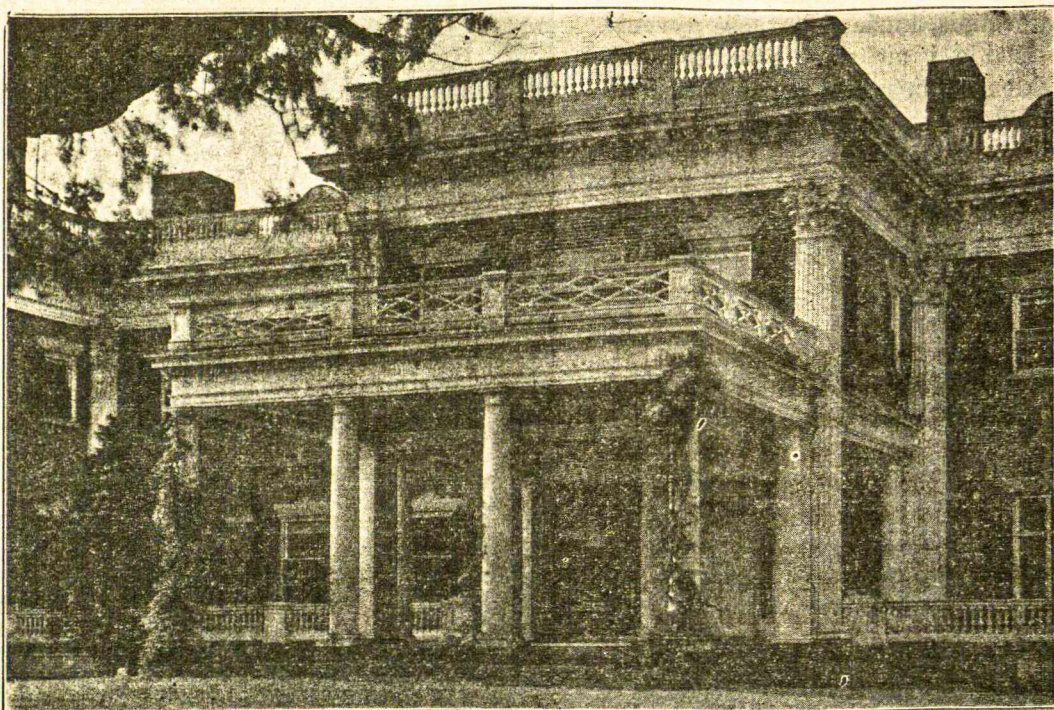

Ši arka veda į gražųjį „itališką“ gėlyną ir poilsio kalnelį, kur stovi baltas vėliavos stiebas.

geometrija ir trigonometrija — baigiamą high school. Kolegijoje daugiau dėmesio kreipiamą į prigimties mokslus — fiziką ir chemiją; šiems mokslams tirti yra tinkama laboratorija. Biologija augmenijos srityje turi puikiai įrūšėtą pratębos šiltnamį.

Aukštai stovi muzikos menas: atskiros pamokos teikiamos pianu ir vargonais; dūdų ir stygų orkestrai lavina orkestrinėje muzikoje. Ypatingos pamokos skiriamos balsui lavinti.

Kiekvienais metais kviečiami įžymūs prelegentai su paskaitomis svarbiausiais gyvenimo klausimais, kurie turi rūpėti ir rūpi kiekvienam išsi-mokslinusiui asmeniui. Be to, šios paskaitos dažnai esti pajvairinamos įdomiais judomaisiais paveikslais.

Kolegijos siaurinis fasadas. Pro jį įeina jauni moksleiviai, o išeina gyvenimui paruošti žmonės.

Studentų Veikla

Studentai yra susibūrę į Studentų Sąjungos kuopą, suskaidžiusią savo veiklą įvairiomis rūšimis: visuomeninės darbuotės, spaudos, dramatikos ir sporto.

Kuopa leidžia mėnesinį laikraštį "Studentų Žodį", vienintėlį Amerikos lietuvių žurnalą, skirtą inteligentijai. Į studentų skaityklą ateina kelios dešimtys žurnalų ir laikraščių. Kiekvienais metais Dramos Ratelis suruošia puikių vaidinimų, statomų daugelyje lietuvių kolonijų. Rinktinasis choras dažnai teikia programas oro bango-
mis. Kolegistai savo kambariuose naudojami radio. Sportas yra turiningas ir įvairus. Sviedinio (baseball) ir futbolo rateliai žaidžia su įvairiomis kolegijomis. Puikios teniso aikštės. Žiemos metu lenktynės pašliūžomis ir pa-

žiūžomis. Namuose brangūs įruošimai bilijardų ir kamuolių (bowling) žaidimams.

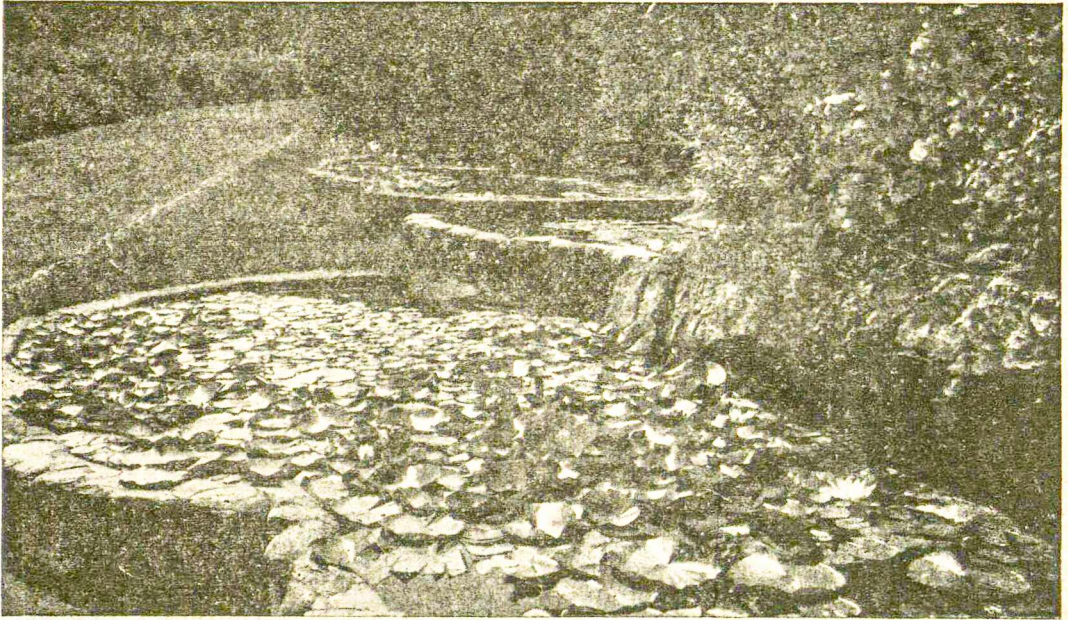
Reikalavimai

Į high school priimami berniukai, baigusieji pradžios mokyklą; į kolegiją — baigusieji high school.

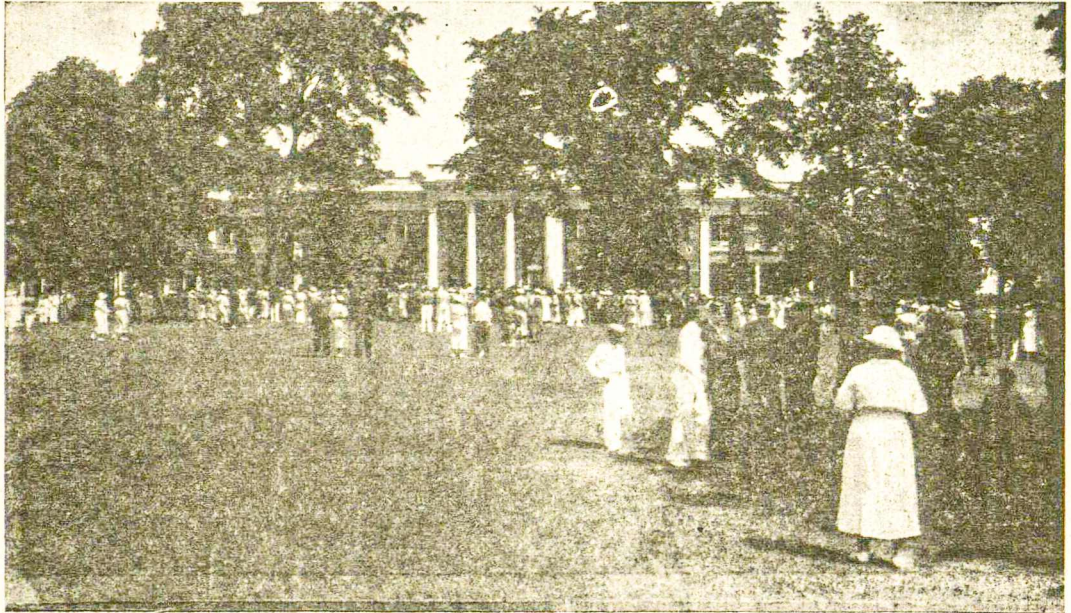
Jaunuoliai, norintieji įstoti į Marianapolio mokyklą, patiekia šiuos dokumentus: 1. Baigtųjų mokslų diplomą, 2. Dvasios Vado rekomendaciją, 3. Krikšto metrikus, 4. Gydytojo liūdijimą.

Mokestis

Mokslo metai prasideda paprastai rugsėjo ir baigiami viduryje birželio mėnesio. Už mokslo metų jaunuolio maistą reikia mokėti \$250.00. Šioje sumoje įskaitoma ne tik maistas, bet taipgi kambarys, šviesa, šiluma, guolis, skalbimas. Už mokslą metams reikia mokėti \$50.00.

Kolegijos rūmai skęsta puikiam parke, kuriame randame kvepiančius pušynėlius, čiurlenančius šaltinius, Europos pavyzdžiu sutvarkytus gėlynus, šiltadaržius ir žaidimo aikštes. Čia matome lapūkiais apklotą vandens šaltinį, kuriame nardo auksinės žuvelės.

Gražiojon Marianapolio kolegijon studentų seimų ar mokslo švenčių proga privažiuoja svečių iš arti ir iš toli. Čia malonu gamta pasigrožėti, savo maloniu jaunimu pasidžiaugti ir Tėvų Marijonų vaisingumu pasinaudoti.

Mokestis sumokama ratomis po šimtą dolerių — 1. mokslo metų pradžioj, 2. Kalėdoms ir 3. Velykoms. Kas nori naudotis, turi primokėti po \$5.00 — 1. už vadovėlių nuomavimą, 2. už muzikos instrumentą, 3. laboratorijos mokestį ir 4. sporto mokestį.

Neturtingiems, bet aukštos vertės jaunuoliams, Kolegijos Vadovybė teikia lengvatų, atleisdama juos nuo mokesčių iš esamojo stipendijų kapitalo nuošimėjų. Kiti gali dalinai savo darbu atsilyginti.

Žodis Lietuviams

Amerikos lietuvi, jauti ir žinai, jog Marianapolis yra mūsų tautos grožis ir pasididžiavimas! Marianapolis yra mūsų tautos švyturys ir apdraudos laidas ateičiai. Remk šį apšvietos židinį.

Žodis Moksleiviams

Jaunuoli! Ieškai aukštesnės mokyklos, kuri galėtų patenkinti tavo jaunų dienų svajones — gyvenimo perspektyvas, kurioje galėtum pasiruošti tinkamai gyvenimui ateityje, nežiūrint kurioje srityje Tau teks darbuotis — biznyje, profesijoje, pašaukime — rinkis savą lietuvišką katalikišką mokyklą. Toji mokykla yra MARIANAPOLIS.

Visais reikalais reikia kreiptis:

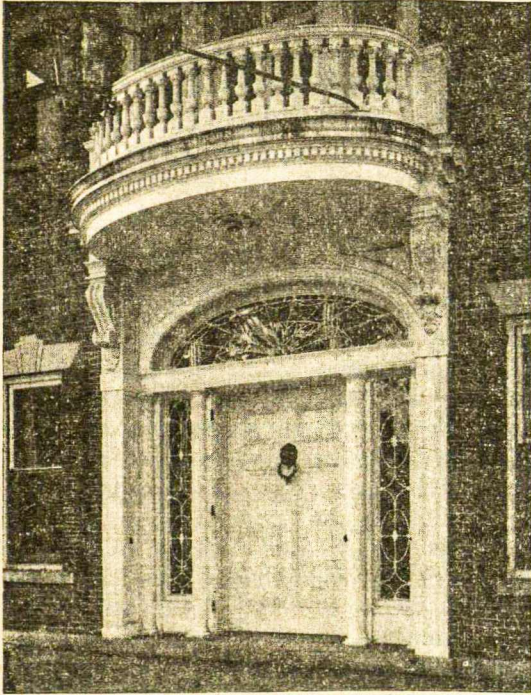
KUN. DR. J. NAVICKAS,
MARIANAPOLIS,
THOMPSON, CONN.

Moto (Iš Kolegijos Metraščio “Audra”, 1936 m.)

Mūsų moto — jėga, drąsa ir teisingumas. Kas mums įvairiosios gyven-

Kolegijos studentai ne tik klasėse ir knygyne ieško sau mokslo. Jie turi sporto, literatūros, meno ir įvairius kitokius ratelius, kame išbando savo gabumus ir igytas žinias. Čia matome vaidilą veikalą “paslėptoji brangenybė”. Šie vaidilos aplankė ne vieną lietuvišką koloniją ir gra žiai pasirodė scenoj.

Kolegijos durys iš gražiojo parko pusės.

mo kliūtys, jei mūsų gyslose teka jaunas kraujas, jei mūsų raumenys jaunatvės jėga pritvinke, jei mūsų širdys nepalaužiama drąsa plaka ir jei mes einam tas kliūtis nugalėti teisingumu apsiginklavę! Kas mums kelią pastoti gali? Teisingumu žmones nuginkluosim, drąsa gyvulius pavergsini, o jėga visas mums kelią pastojančias barikadas išversim.

Teisingumo išmokom mokyklos suole, o drąsos ir jėgos įgavom sporto aikštėje. Mes žinome ir žinom, jog sportas nėra ir negali būti mūsų tikslu, bet mes taip pat tikėjome ir tikim, jog tik sveikame kūne gali būti sveika, judri ir galinga dvasia. Tad ir ėjom į sporto aikštes, kad suformuotume rėmus gražiausiam kūriniiui — mūsų sieloms.

Per keturis metus mokyklos suole išmokom suprasti gyvenimą, o sporto aikštėj išmokom jį pajusti.

Kokie mes laimingi!

Trys Žandarai

Prancūzijoje gyveno turtingas bajoras. Ilgai jis buvo vienos provincijos prefektu (apskrities viršininkas), ir visi jį gerbė. Tik štai vieną dieną pasklido žinia, kad šis žmogus, pametęs pasaulio garbę, įstojo į trapistų ordeną, aštriausias regulos vienuolyną netoli Marselio (Marseille) miesto. Tai buvo tikrai nuostabu! Giminės stengėsi jo neleisti, draugai bandė jį iš vienuolyno išvilioti, bet viskas veltui. „Aš negaliu!“ jis atsakydavo. „Argi jūs nematote prie vartų trijų žandarų, kurie manęs neišleidžia?“ — Trijų žandarų? Niekas ten jų nemato!“ atsakydavo šie. „Tik pažiūrėkit gerai, kas viršuje vartų parašyta: Mirtis! Teismas! Amžinybė! Tai ir yra tie trys žandarai, kurie manęs neišleidžia. Aš pasiliksiu!“

MISIJŲ REIKALU

Paskirta du Tėvų Marijonų kunigai misijoms Amerikoje — kun. J. Mačiulionis, M.I.C. ir kun. A. Markūnas, M.I.C. Su misijomis pradės važinėti rugsėjo mėnesį.

Visi gerb. klebonai, kurie nori gauti misijonierių prašomi kreiptis sekančiu adresu:

KUN. J. MAČIULIONIS, M.I.C.,
2334 So. Oakley Ave.,
Chicago, Ill.

P.S.: Prašome gerb. klebonų kaip galima anksčiau savo prašymą atsiųsti, kad būtų galima sudaryti misijų maršrutą.

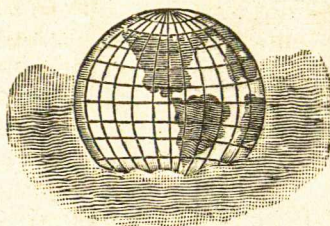
Kun. J. Mačiulionis, M.I.C.,
misijų tvarkytojas.

JAUNI VYRAI! Ar Jūs norėtumėte save paaugoti Dievui kaip Broliukai Vienuoliai, tobulinant savo gyvenimą malda ir darbu vienuolyno ramybėje bei tyloje?

Jei moki kokį nors amatą, pašvesk jį Dievo tarnyboj! Jei nemoki jokio amato, mes Tamstą mielai išmokysim. Visą gerumą, kurs tavyje yra, paaugok geram tikslui ir tapk Broliuku Vienuoliu — Marijonu. Jei jauti savyje pašaukimą tapti Broliuku, dėl tolimesnių informacijų kreipkis į

REV. FATHER MASTER OF NOVICES
Marian Hills Seminary Hinsdale, Ill.

Katalikų Pasaulyje

LONDONAS. — Frankforto kalėjime naciai per 15 mėnesių išlaikė Robertą O. Rohme, kataliką iš Londono priemiesčio Colindale. Jis buvo nacių policijos areštuotas už nepalankų prasitarimą apie Hitlerį. Privatiam pasižnekimyje jis pažymėjo, kad Hitlerio protas netvarkoje.

Po 15 mėnesių paleistas ir grįžęs Londonan, Rohme nevaržomai pareiškė laikraščio "The Universe" atstovui, kad Hitleris vykdo planingą kampaniją prieš Katalikų Bažnyčią. Tai šiurpus katalikų persekiojimas, sakė Rohme. Šnipai visur ir visados seka katalikus ir nacių tvarkai nepasiduodančius protestantus. Ypač dvasininkai nepaleidžiami iš akių. Baisu kad ir pašnabždomis praiširti apie nacių neteisingumus. Žmogus kiekvienam žingsnyje esi suvaržytas dieną ir naktį. Rohme paduoda pavzdžių, kaip katalikų kunigai spaudžiami. Kunigas per išpažintį vienos mergaitės klausė, kas yra pirmoje vietoje: Bažnyčia, ar valstybė? Mergaitė apie tai pranešė nacių autoritetams. Kunigas nubaustas 500 markių bauda.

CERBERE, Ispanija, Prancūzijos pasieny. — Ispanijos radikalai rugp. 9 dienos vakarą surengė čia šokius sudegintos bažnyčios viduje. Jie tai padarė gavę žinių per radiją iš Madrido apie radikalų "laimėjimus".

Vieno korespondento klausiamas apie šokių vietą radikalų vadas atsakė, kad miestelyje yra kitų vietų šokiams. Bet pasirinkta bažnyčia tuo sumetimu, kad "žmonių tarpe panaikinus įdėją apie bažnyčių šventumą." Ko gera norėti nuo idijotų radikalų.

PARYŽIUS. — Čia atvyko naujas Popiežiaus atstovas (nuncijus) Prancūzijai, Jo Ekse. arkiv. Valerio Valeri.

Geležinkelio stotyje nuncių pasitiko protokolų direktorius, kaipo vyriausybės atstovas, kun. mons. Delabar, atstovaujas Paryžiaus kardinolą arkivyskupą, kurs buvo išvykęs Liurdan, ir įvairių katalikų organizacijų prezidentai.

MARSELIS, Prancūzija. — Iš Ispanijos atvykę čia amerikiečiai pasakoja, kad radikalai, socialistai, komunistai ir jų sėbrai, bažnyčias ir vienuolynus pradėjo pulti ir deginti, kaip tik Madride gauta žinia apie kariuomenės sukilimus. Kaip be matant, gražiausios ir istorinės bažnyčios Madride apiplėštos ir pakeistos griuvėsiais. Kai juodašimčių radikalų gauja staugdama susimetė, kad sudeginus Nekalto Prasidėjimo bažnyčią ties Goya gatve, ten buvusi vežikų grupė nurodė gaujai, kad skersai gatvės yra žibalo didelis sandėlis. Tad bažnyčia nepadegta, tik jos vidus išgriautas. Tarp kitų sudeginta ir Šv. Izidoriaus senoji katedra. Daug bažnyčių sudeginta Barcelonoje ir visoje Katalonijos provincijoje, taip pat Malaga, Valencija ir kituose miestuose ir radikalų valdomose srityse.

Pabėgėliai amerikiečiai matė, kaip radikalai iš vieno traukinio ties Albecete stotimi išvilko devynis kunigus ir keleiviams matant juos nužudė.

Šimtai kunigų, vienuolių brolių ir seserų nužudyta. Daugelis pasislėpė. Pabėgti nėra galimumo. Radikalai saugoja visus kelius ir laukus. Su dideliu vargu praleidžiami tik svetimšaliai.

VATIKANAS. — Apaštališkas delegatas J. Amerikos Valstybėms, Jo Ekse. arkivyskupas A. G. Cicognani, aplankė čia katalikų spaudos pasaulinę parodą ir ypatingai domėjosi eksponatais.

Jo Ekse. reiškė apgailėjimo, kad Amerikos katalikų galinga veikla nepakankamai atvaizduojama tos šalies pasauliniuose laikraščiuose. Tad žymi dalis katalikų nė nežino apie svarbiuosius įvykius Amerikos katalikybės pažangoje.

NEW YORK. — Meksikos raudonoji vyriausybė yra ten išnaikinus ir visas katalikų kunigų seminarias. Vyskupai neturi priemonių, kad auklėjus ir mokslinus jaunus vyrus į kunigus. Šiandien dar nelabai atjaučiamas kunigų trūkumas, kadangi mažam

skaičiui kunigų leidžiama eiti savo pareigas. Bet ateis laikas kai Meksikos gyventojai kuriu nors būdu nusimes persekiojimų jungą ir turės prasidėti toji šalyje dvasinis gaivinimas. Tuokart reikės Meksikai šimtai ir tūkstančiai naujų kunigų, kad žmones sąmoninus. O kur naujų kunigų gavus, neturint seminarijų.

Meksikos vyskupai pereiniais metais tuo reikalu kreipės pas J. Amerikos Valstybių vyskupus, prašydami pagalbos. Šios šalies vyskupų suvažiavimas 1935 m. lapkričio mėnesį Washingtone nusprendė gelbėti Meksikos vyskupams. Nutarta visų vyskupių bažnyčiose padaryti kolekto meksikiečių seminarijos pradžia. Išrinktas iš kelių vyskupų komitetas ir įgaliotas, kad jis surastų seminarijai tinkamą vietą.

Aną dieną įvyko to vyskupų komiteto susirinkimas. Padaryta atliktų darbų peržvalga ir sudaryta planai tolesniai veiksmai. Tačiau seminarijai vieta dar nepaskirta. Praešta, kad tas bus padaryta netolimoj ateityje. J. Amerikos Valstybių vyskupų šis žygis gelbėti Meksikos katalikams yra nepaprastai kilnus ir garbingas. Visi šios šalies katalikai turėtų subrusti, kad ištiesus pagalbos ranką broliams meksikiečiams, kurie ilgus metus velka Meksikos valdovų tironų nepaprastus žiaurumus.

ST. PAUL, Minn. — Nacionalė Katalikų Kaimo Gyvenimo konferencija (National Catholic Rural Life conference) turės čia keturiolikąjį suvažiavimą sekmadienį spalio mėn. 11 d. Suvažiavimas bus pradėtas iškilmingomis pontifikalinėmis Šv. Mišiomis St. Mary katedroje. Suvažiavimo rengimo komitetas paskelbė, kad dalyvaus daugiau kaip 20 arkivyskupų ir vyskupų.

DALLAS, Tex. — Jo Eksc. vietos vyskupas J. P. Lynch aną dieną dalyvausiant keliems vyskupams svečiams pašventino ir formaliai atidarė katalikų skyriaus pastatą Texas valstybės parodoje.

Prie šios progos gražiai kalbėjo Chicagos vyskupas auxiliarus, Jo Eksc. vyskupas W. D. O'Brien, Katalikų Bažnyčios Plėtimo Amerikoje prezidentas.

LIETUVIAI KATALIKAI AMERIKOJE

PROVIDENCE, R. I. — L. Vyčių 24-tas metinis seimas įvyko rugpiučio 4 d. iškilmingomis Šv. Mišiomis, kurias laikė kun. M. Urbonavičius, M.I.C. su asista, Šv. Kazimiero parapijos naujoje bažnyčioje. Prieš pradėdant Šv. Mišias, į bažnyčią atvyko J. E. Providence vyskupas Keough, kurs iš klebonijos iškilmingai atlydėtas. Gatvėje garbės sargybą sudarė seimo delegatai, o bažnyčioje — parapijos vaikučiai. Vyskui atsisavo vietinis klebonas kun. J. Vaitėkūnas ir kun. J. Vaškas, M.I.C.

Pamokslą pasakė kun. Ed. Gradeckas. Mišioms pasibaigus, sveikinimo žodį tarė J. E. vyskupas Keough. Vyskupas nepaprastai šiltais žodžiais sveikino L. Vyčius, pasirinkusius Providence lietuvių koloniją savo metiniam seimui.

Seimo atidarymo kalbą pasakė Vyčių Centro pirmininkas inž. A. J. Mažeika, nuoširdžiai sutiktas seimo dalyvių.

WORCESTER, Mass. — Sekmadienį, rugpiučio 2 d., Majronio parke, Shrewsbury įvyko Šv. Kazimiero parapijos metinis išvažiavimas, kuriame dalyvavo virš 3000 žmonių. Išvažiavime buvo dainų, kurias sudainavo didysis choras, muz. Juozui K. Žemaičiui vadovaujant. Buvo labai gražių dovanų laimėjimai.

BROOKLYN, N. Y. — Šeštadienį, rugp. 8 d. atsisveikinom su dr. Juozu Leimonu. Jis vėl grįžta dirbti į mūsų tėvynę Lietuvą, iš kur prieš keletą mėnesių atvyko į Ameriką pas L. Vyčius su adv. J. Laučka, kaip „Pavasario“ S-gos įgaliotiniai. Jie aplankė visas žymesnes kolonijas su paskaitomis apie Lietuvą, tvirtindami išseivijos dvasią ir skiepydami senosios tėvynės meilę mūsų jaunime. Išleidžiant dr. J. Leimoną į mūsų tėvų žemę, linkime laimingos kelionės ir, grįžus, sėkmingos darbuotės savųjų tarpe.

NEWARK, N. J. — Rugpiučio 2 d. vietos klebonas gerb. kun. Ig. Kelmelis minėjo savo dvidešimties metų kunigavimo ir penkiolikos metų Newark klebonavimo jubiliejų. Iš ryto 10:30 val. pats jubilijatas at-

laikė iškilmingą Suną su asista: diakonu buvo kun. J. Zabulionis, subdiakonu kun. P. Lekešis, ceremonijorium kun. Vaškevičius, M.C.I. Pritaikytą jubilijatui pamokslą pasakė misijonierius kun. Bružikas, S.J.

ROCHESTER, N. Y. — Garbingą mūsų miesto lietuvių gyvenimą bando ir stengiasi drumsti kaikurie "šiaudiniai katalikai," kurie eina į bažnyčią ir klauso Mišių kas sekmadienis, eina prie Sakramentų sykį į metus, bet dirba aršesni darbą nei Judas parduodamas Kristų už 30 grašių. Visi yra žinomi ir laikui bėgant, jei nepasitaisys, jų vardai ir pavardės bus paskelbtos spaudoje. Bet vieną jau reikia pažymėti, kad būdamas ir gyvendamas šalia parapijos nuosavybės, bėgo net policijai skūstis, kad parapija perdaug triukšmo kelia ir neduoda jam ramiai gyventi. Klebonas turėjo eiti į policijos skyrinių atsakyti į neteisingus ir negarbingus to žinogaus užsipuolimus. Tokis katalikas vertas pasmerkimo.

LIETUVOJE

VALAKBŪDŽIAI. — Darbštaus, sumanaus kun. klebono Vasinkevičiaus rūpesčiu ir gerųjų katalikų aukomis ir darbu, šiais metais pradėtoji statyti medinė bažnyčia jau baigiama. Jos šventinimas įvyko per Parciunkulių atlaidus — rugpiūčio 2 d. Jos pašventinimo apeigas atliko J. E. Vilkaviškio vyskupijos Ganytojas A. Karosas.

Rugpiūčio 2 d. Valakbūdžių naujai pastatytoje bažnyčioje pirmą kartą įvyko didžiuliai parciunkulės atlaidai, į kuriuos atvyko ne tik kaimo žmonių, bet ir inteligentų.

JONIŠKIS, (Šiaulių apsk.). — Šią vasarą į miestą ir apylinkės kaimus į savo tėviškes atvyko atostogauti daug inteligentų. Jie savo apsirengimu tikrai atrodo inteligentai, tačiau jų žodžiai ir darbai visai neinteligentiški. Išskyrus vieną kitą, jie neprišedė prie organizuoto visuomeninio darbo. Daugelis jų net neigia organizavimą, ypač jaunimo. Be to, jie ir į bažnyčią retai tesilanko, o atėję bijo atsiklaupiti, nekaltant jau apie jų maldą, kuri visai panaši į vaikų: dairosi, trūkčioja pečiais, tarpusavy kalbasi ir t. t.

Įvykusios Lietuvių Dienos Liepos 4 d. Marianapolyj, Dovanų Laimėtojai

Didžiausio susidomėjimo Lietuvių Dienoje sukėlė lioterijos baigimas. Teji lioterija buvo smarkiai garsinta: išleista daugelis tikiečių, išsiuntinėta į visas šalis, gerą pagarsinimą bažnyčiose davė kai kurie gerb. kunigai klebonai. Nestebėtina todėl, kad susidomėjimas buvo didelis. Pavaikare eita prie traukimo, nes per visą dieną trys vyrai dirbo prie tikiečių priėmimo ir tvarkymo. Galutinai darbas buvo baigtas.

Traukimui sudaryta specialė komisija, į kurią įėjo šie asmenys: 1. Kun. Pranas Strakauskas, Lowell, 2. p. Mončiūnas, Hartford, 3. p. Dongvečkaitė-Turonienė, Providence, 4. prof. Pranas Galinis, Boston, 5. p-lė V. Liutkiūtė, Worcester, Mass. Traukta pačiam po vieną bilietą. Mergaitė su užrištomis akimis išindavo po bilietą, kurį teisėjai perskaitydavo visiems viešai. Laimėjo dovanas šie asmenys:

1. Laivakortė į Lietuvą — Irene Gailiūnienė, Athol, Massachusetts.
2. Radio — Kazimieras Gluodenis, Waterbury, Connecticut.
3. Auksinis laikrodėlis — Pranas Butkus, Harvey, Illinois.
4. Sidabrinis servizas — Stanislovas Juška, Kenosha, Wisconsin.
5. Pinigais \$25.00 — Dick Holcombe, East Hartford, Connecticut.

Tradicinė Lietuvių Diena davė progos atnaujinti šio krašto lietuviams savo senus santykius, parodyti svetimtaučiams lietuvių susipratimą, kultūringumą ir suteikė paramos mūsų svarbiausiems reikalams — švietimui ir spaudai.

L. K.

Platinkite naudingiausią savaitraštį "Kristaus Karaliaus Laivas"

2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. Canal 7790

T. Marijonų Rėmėjo mokeskis ir "Laivas" metams \$3.00
Vien tik laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00
Svetur metams \$3.00. Atskiras numeris 5c

Kreipiantis su paklausimais, reikia įdėti šio kraštos ženklelį atsakymui.